

Õnnelik Ilukuduja

Mida teevad käsitöösõbrad, kui puudub idee, tuju pole uue eseme alustamiseks õige või lihtsalt ei viitsi midagi teha? Piiluvad teiste käsitöölise tegemisi. Virtuaalselt – maailm, kuhu võib end tundideks unustada. Täna alustame käsitööblogide ülevaadetega.

Aegade jooksul on kujunenud oma lemmikud, kelle töid imetletakse ning kelle tegemistel hoitakse järjepidevalt silm peal.

Sattusin Inga kudumitele juhuslikult, võin ausalt tunnista, et see oli armastus esimesest pilgust – nii lummasid, nii südamlisid, nii omanäolised.

Alati kui tekib igatsus millegi helge järele ning soov põgeneda ilusate asjade maailma, lähen külla Inga kudumitele.

Tema kootud esemetel on hing sees, sest enamik tema kudumeid tuleb vardalt kohe kellelegi mõeldes. Inga ei koo ammu juba vaid enda tarbeks. Pigem ikka vasakule-paremale tuttavatele-sõbrannadele. “Võtan vastu kõik soovijad, kes peavad minu loomingust lugu ja ihaldavad just minu disainitud kudumite põhjal midagi endale.

Neid, kes tulevad jutuga “ma nägin poes ilusat kampsunit, maksis väga palju, kas sa kooksid mulle odavamalt”, ma iial jutule ei võta, samuti ei koo kunagi ühtki kudumit õpetusest näpuga järke ajades. Küll aga pean väga lugu meie oma pitsmuustrite varamust ning kasutan neid ohtralt, kuid omal moel,” räägib ta enda tööstiilist.

Lemmikkudumeid ei ole

Vardaid peos mäletab Inga endal juba kuueaastaselt, ent päris igapäevaseks tegevuseks sai see talle viis aastat tagasi, kui poja ootele koju jäi. “Minu käsitöö on kudumine. Ja koon ma iga päev. See on minu elulaad ja kulgemise viis. Olen kodune ema, nüüd ka

Inga kootud müts Ilukuduja käsitööblogist.

õpilane, ja kudumine on väga suur osa igast minu päevast,” lisab ta veel.

Oma loomingus lemmikkudumeid tal ei ole. Väga lihtsal põhjusel – kuna talle endale ei jäägi väga midagi kätte. “Teen mõttega endale päris tihti, kuid siis tuleb keegi tore inimene ja tahab mütsi mu peast või salli kaelast endale. Ja mina lahkelt ka loobun, mõeldes, et küll ma teen uue,” selgitab ta.

Inga jutustab, et käsitöölainele viis elu ta iseenesest: “Mu tädi ku-

dus palju, ema ka, rääkimata vanaemast. Tahtsin teha ise midagi teistmoodi. Aga olen jäänud kindlalt kudumise lainele – see tuleb mul hästi välja ja ma naudin seda üdini. Sel sügisel seadsin sammud Haapsalu Kutsehariduskeskusesse ning alustasin seal tekstiilitöö erialal õppimist. Loodetavasti selle lõpptulemusena saan paari aasta pärast end ka käsitöömeistriks nimetada,” räägib Inga.

Igal meistril on oma lemmikmaterjalid ning lemmiktehnikad. Nii